

Opinia Komitetu Regionów „Program ochrony konsumentów na lata 2014–2020”

(2012/C 225/17)

KOMITET REGIONÓW

- Popiera cel dotyczący umocnienia i rozwijania systemu ochrony konsumentów w UE, który jest warunkiem koniecznym dla sprawnego funkcjonowania jednolitego rynku.
- Uważa, że ze względu na zagrożenia związane z globalizacją łańcucha produkcji, władze krajowe powinny skuteczniej współpracować ze sobą po to, by zapobiegać pojawianiu się na jednolitym rynku produktów niebezpiecznych i podejmować konieczne działania za każdym razem, gdy do tego dochodzi.
- Uważa, że budżet przyznany na program ochrony konsumentów na lata 2014–2020 w wysokości 197 mln euro, co nie odpowiada nawet 5 centom na konsumenta europejskiego, nie jest wystarczający.
- Podkreśla, że samorządy lokalne i regionalne powinny odgrywać centralną rolę w tej dziedzinie, gdyż mają one najbliższy kontakt z obywatelami. Ze względu na ograniczone możliwości oferowane przez obecny okrojony budżet, więcej uwagi należy poświęcić wsparciu współpracy regionalnej. Komisja Europejska powinna odgrywać bardziej aktywną rolę, by przyczynić się do ustanowienia sieci umożliwiającej organizacjom lokalnym łatwiejszą wymianę doświadczeń.
- Uznaje również, że sprawą podstawową jest podkreślenie aspektów logistycznych roli edukacji w podnoszeniu poziomu świadomości wśród konsumentów, z poszanowaniem podziału kompetencji. Programy nauczania w poszczególnych systemach szkolnych bardzo się różnią, zarówno jeśli chodzi o tematykę, jak i o metody. Można opracować i zalecić zharmonizowane materiały dydaktyczne w dziedzinie ochrony konsumentów upowszechniające wiedzę dostosowaną do poszczególnych poziomów nauczania.
- Uważa, że kwestią istotną jest wzmocnienie wsparcia dla stowarzyszeń ochrony konsumentów.
- Z zaniepokojeniem stwierdza, że choć Komisja Europejska zapowiadała już w programie ochrony konsumentów na lata 2007–2013 podjęcie ewentualnych działań w dziedzinie mechanizmów dochodzenia roszczeń zbiorowych konsumentów w przypadku naruszenia przepisów ochrony konsumentów, nie został jeszcze przygotowany żaden wniosek prawodawczy.

Sprawozdawca	István SÉRTŐ-RADICS (HU/ALDE), burmistrz Uszki
Dokument źródłowy	Wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie programu ochrony konsumentów na lata 2014–2020 COM(2011) 707 final

I. UWAGI OGÓLNE

KOMITET REGIONÓW

1. Popiera cel polityczny polegający na dalszej harmonizacji rynku wewnętrznego i usprawnianiu jego funkcjonowania z punktu widzenia konsumentów i przedsiębiorstw, zwłaszcza MŚP, gdyż składają się one na większość firm europejskich (ponad 90 %). Niemniej KR nadal broni celu dotyczącego dalszego umocnienia i rozwijania systemu ochrony konsumentów w UE, który jest warunkiem koniecznym dla sprawnego funkcjonowania jednolitego rynku.

2. W tym kontekście pozytywnie odnosi się do wniosku, w którym obywatelowi UE jako konsumentowi świadomemu swych praw przyznaje się centralne miejsce na jednolitym rynku. Zdaniem Komitetu pozwala to czuć nad tym, by obywatele europejscy mogli w pełni czerpać korzyści z potencjału jednolitego rynku. Głównymi przesłankami programu są zapewnienie bezpieczeństwa ludności europejskiej i ochrona jej interesów ekonomicznych. Unijna polityka dotycząca konsumentów wspiera i uzupełnia politykę państw członkowskich w tej dziedzinie. Wykorzystanie wydatków konsumpcyjnych (które stanowią 56 % PKB UE) jako czynnika o ogromnym znaczeniu gospodarczym istotnie przyczyni się do osiągnięcia unijnego celu, jakim jest ponowne ożywienie wzrostu.

3. Podkreśla potrzebę utrzymania pewnej kontynuacji między obecnym programem oraz jego przyszłymi edycjami, zgodnie z wnioskami ze śródkresowej oceny strategii i programu ochrony konsumentów, w których podkreśla się, że polityka ochrony konsumentów jest realizowana od stosunkowo niedawna na poziomie UE i że zachowanie jej ciągłości ma kluczowe znaczenie dla jej całkowitej skuteczności.

4. Uważa, że budżet przyznany na program ochrony konsumentów nie jest wystarczający. W istocie, na lata 2014–2020 Komisja zaleca przyznanie na ten program 197 mln euro, co jest kwotą niewielką odpowiadającą mniej niż 5 centom na konsumenta europejskiego.

5. Jest zdania, że każdemu państwu członkowskiemu należy zagwarantować dostateczną swobodę, by mogło chronić krajową specyfikę działań prowadzonych przez podmioty publiczne i finansowanych z publicznych środków w takich dziedzinach jak np. opieka zdrowotna, medycyna i edukacja.

II. UWAGI SZCZEGÓLWE

Bezpieczeństwo

6. Uważa, że różnice między sposobem respektowania przez poszczególne państwa członkowskie przepisów w zakresie

bezpieczeństwa produktów oraz obecności produktów niebezpiecznych w obrębie jednolitego rynku, oraz zagrożenia związane z globalizacją łańcucha produkcji, wymagają skuteczniejszej współpracy między władzami krajowymi z myślą o zapobieżeniu pojawieniu się na jednolitym rynku produktów niebezpiecznych i podjęciu koniecznych środków za każdym razem, gdy do tego dochodzi.

7. Uważa, że systemy nadzoru rynku, takie jak np. RAPEX, pozwalają skutecznie zwracać uwagę na listę produktów niebezpiecznych, które jednak nie są wycofywane z rynku we wszystkich państwach członkowskich z jednakową skutecznością. Należy wspierać finansowo utrzymanie i właściwe funkcjonowanie sieci RAPEX, sieci współpracy w zakresie ochrony konsumentów, a także baz danych dotyczących kosmetyków, ale także zharmonizować na szczeblu europejskim różne systemy nadzoru, gdyż postępy w tej dziedzinie są nadal nieznaczne.

8. Ubolewa, że z powodu braku bezpieczeństwa handel transgraniczny wciąż utrzymuje się na poziomie niższym niż pożądanym. W 2010 r. zaufanie w transakcjach transgranicznych tzn. odsetek konsumentów, którzy mają zaufanie do sprzedawców z innego państwa członkowskiego przy dokonywaniu zakupów przez internet, wynosił 37 %. W obecnej sytuacji gospodarczej pierwszorzędного znaczenia nabiera maksymalne wykorzystanie potencjału jednolitego rynku. Należy wobec tego doprowadzić do wzrostu powyższego odsetka do 50 % w ciągu najbliższych siedmiu lat.

9. Jest przekonany, że działania na poziomie UE oraz współpraca poprzez sieć przewidzianą w dyrektywie w sprawie bezpieczeństwa produktów dają lepsze wyniki niż indywidualne inicjatywy podejmowane przez państwa członkowskie. Dzieje się tak dlatego, że działania te i współpraca pozwalają wypełnić lukę informacyjną, między innymi dzięki wykorzystaniu informacji gromadzonych przez inne państwa (np. Chiny), oraz pozwalają uniknąć dysproporcji na jednolitym rynku. W tej sytuacji KR uważa, że podstawową sprawą jest zwrócenie uwagi na znaczenie udziału krajów trzecich w europejskim systemie nadzoru rynku. Ponieważ większość produktów niebezpiecznych i o niskiej jakości, które znajdują się na rynku, pochodzi z tych krajów, niezwykle istotna jest współpraca z ich organami w celach prewencyjnych.

Informowanie i edukowanie

10. Zauważa ponadto, że porównywalne dane można zbierać i analizować jedynie na poziomie Unii, jeśli zamierza się przeprowadzić ogólną analizę funkcjonowania jednolitego rynku i ustanowić punkty odniesienia. Dane muszą być dostatecznie wiarygodne i reprezentatywne, by można było je wykorzystać nie tylko na poziomie UE, lecz także na poziomie krajowym. Badania zachowań związanych z polityką w różnych obszarach i odpowiednie testy są praktycznymi narzędziami umożliwiającymi dopracowanie bardziej inteligentnych przepisów.

11. Uważa, że kwestią istotną jest wzmocnienie wsparcia dla stowarzyszeń ochrony konsumentów. KR twierdzi, że stowarzyszenia te są faktycznie jedynymi organizacjami, które mogą zapewnić silną i zjednoczoną reprezentację konsumentów w skali europejskiej i dostarczyć ujednolicone, pochodzące od konsumentów dane konieczne do podejmowania przez instytucje UE decyzji europejskich i do prowadzenia dialogu na poziomie UE.

12. Uznaje również, że sprawą podstawową jest podkreślenie także na poziomie europejskim aspektów logistycznych roli edukacji umożliwiającej podniesienie poziomu świadomości wśród konsumentów, z poszanowaniem podziału kompetencji. Programy nauczania w poszczególnych systemach szkolnych bardzo się różnią, zarówno jeśli chodzi o tematykę, jak i o metody. Można opracować i zalecić zharmonizowane materiały dydaktyczne w dziedzinie ochrony konsumentów upowszechniające wiedzę dostosowaną do poszczególnych poziomów nauczania. Wzmocnienie edukacji konsumenckiej w całej UE pozwoliłoby na rozwiązanie wspomnianego problemu rozbieżności. Uważa też, że ważne jest wprowadzenie we wszystkich systemach szkolnych edukacji konsumenckiej jako dobrze ugruntowanego elementu w programie nauczania i dostosowanie jej do danego poziomu kształcenia. Zgodnie z podziałem kompetencji w UE odpowiadają za to państwa członkowskie. Ogólnounijne uznanie znaczenia edukacji konsumenckiej przyczyniłoby się do tego, że poświęcano by jej wystarczająco dużo miejsca i czasu podczas zajęć szkolnych.

13. Uważa ponadto, że sprawą pierwszorzędnej wagi jest ustawiczne szkolenie współpracowników organizacji konsumentów, gdyż są one najbardziej adekwatnymi podmiotami, by skutecznie dostarczać ogólnej informacji konsumentom, zwłaszcza w wypadkach skomplikowanych umów z dostawcami usług. W tej dziedzinie nie można scentralizować zadań na szczeblu europejskim. Organizacje lokalne i regionalne mogłyby pełnić takie zadania na zasadzie delegacji uzyskanej ze szczebla europejskiego i wykonywać je samodzielnie, uwzględniając lokalne przepisy.

14. Ponadto sądzi, że należy pamiętać o znaczeniu szkolenia urzędników pracujących dla jednostek krajowych i gminnych organów administracyjnych zobowiązanych do czuwania nad egzekwowaniem przepisów w dziedzinie ochrony konsumentów. W tym celu należałoby tworzyć warunki konieczne do współpracy między organami krajowymi, do stosowania norm i do oceny zagrożeń poprzez wspieranie szkoleń na poziomie europejskim.

Prawa i dochodzenie roszczeń

15. Ubolewa, że podczas gdy zadania wynikające z tego celu są praktycznie takie same dla wszystkich podmiotów w dziedzinie ochrony konsumentów, poszczególne rodzaje organizacji (organizacje społeczeństwa obywatelskiego, organy publiczne lub miejskie, biura informacji i pomocy) wypełniają je na własny rachunek, często równoległe, przeważnie tak na szczeblu europejskim, jak i krajowym, i mało skutecznie.

16. Uważa, że kwestia ta jest ściśle związana z zarządzaniem skargami konsumentów, gdyż w większości wypadków sprawy docierają do organów ochrony konsumentów w formie skarg. Ponieważ nie udało się zwiększyć skuteczności w tej dziedzinie, niezadowolone konsumentów nadal wzrasta.

17. Zwraca uwagę na fakt, że jedynie 8 % budżetu przyznanego na ten program zostanie przeznaczony na opracowanie nowych zasad.

18. Sądzi, że ważne jest podkreślenie konieczności zastanowienia się nad ograniczeniami charakterystycznymi dla prawodawstwa. Paradoksalnie, włączenie umów zawieranych przez konsumentów do przepisów krajowych znacznie ograniczyło łatwość posługiwania się przez organizacje ochrony konsumentów uzasadnionymi notyfikacjami związanymi z reklamacjami natury jakościowej z powodu braku kompetencji z ich strony. Faktycznie to właściwa jurysdykcja stała się główną instancją odwoławczą.

19. Z zaniepokojeniem stwierdza, że choć Komisja Europejska zapowiadała już w programie ochrony konsumentów na lata 2007–2013 podjęcie ewentualnych działań w dziedzinie mechanizmów dochodzenia roszczeń zbiorowych konsumentów w przypadku naruszenia przepisów ochrony konsumentów, nie został jeszcze przygotowany żaden wniosek prawodawczy.

20. Pragnąłby w tym względzie podkreślić, że dochodzenie roszczeń zbiorowych na drodze sądowej, które obecnie jest możliwe na poziomie krajowym w 14 państwach członkowskich UE, umożliwia ofiarom uzyskanie w łatwy sposób odszkodowań w przypadku szkód masowych, takich jak np. odwołanie lotów, wyroby wybrakowane i nieodpowiedzialne porady finansowe. Poszerzenie stosowania tego sprawnego narzędzia na inne kraje UE, jak i jego stosowanie w sporach transgranicznych, wydaje się niezbędne. Ocenia się, że nieodzyskane szkody wynikające z nieprzestrzegania europejskiego prawodawstwa w zakresie porozumień wynoszą 20 mld euro rocznie. Należy jednak sprzeciwić się pozwom zbiorowym typu „opt-out” na wzór systemu amerykańskiego (*class action*). Konsumentom powinni być zobowiązani do aktywnego podjęcia decyzji o wniesieniu roszczeń indywidualnych na drodze sądowej („opt-in”) bądź o rezygnacji z takiego działania.

21. Podkreśla, że wnioski Komisji powinny ograniczać się do ustanawiania ram prawnych. Podobnie jak w dyrektywie 98/27/WE w sprawie nakazów zaprzestania szkodliwych praktyk w celu ochrony interesów konsumentów, powinny one zawierać co najwyżej postanowienia dotyczące krajowych standardów minimalnych, których należy przestrzegać, i pozostawiać w gestii państw członkowskich decyzję o tym, jak można wdrożyć zbiorowe instrumenty dochodzenia roszczeń z uwzględnieniem krajowych tradycji prawnych. Jeśli UE chciałaby skorzystać z kompetencji w zakresie regulacji innych mechanizmów pozwów zbiorowych, to instrumenty te powinny być uzgodnione z porządkami prawnymi poszczególnych państw członkowskich oraz ich systemami dochodzenia roszczeń.

22. Niemniej za sprawę istotną uważa ustanowienie systemu internetowego umożliwiającego rozwiązywanie sporów. Oczywiście mechanizm tego rodzaju może skutecznie służyć interesom konsumentów jedynie wtedy, gdy jest łatwy w użyciu i jest dostępny we wszystkich oficjalnych językach państw członkowskich. Korzyści płynące ze stosowania takiego systemu internetowego wynikają z faktu, że przeszkody związane z różnicami w przepisach lub ich stosowaniu w każdym państwie członkowskim, nie utrudniają jego funkcjonowania.

23. Podkreśla, że konieczne i nieodzowne jest zapewnienie międzynarodowego dostępu do organów pozasądowych i

wprowadzenie rozwiązań internetowych. Należałoby jednak przeanalizować możliwości i sposoby wzmocnienia stopnia akceptacji przez strony decyzji wydawanych przez te instancje. Stosowne byłoby także zezwolenie konsumentom na zwrócenie się do tego organu, który wśród kompetentnych organów w różnych krajach przyznaje mu najwięcej praw.

24. Uważa, że należy opracować specjalne środki dla organizacji pozarządowych działających w dziedzinie ochrony konsumentów wspierające ich działania w zakresie zastępowania przed sądem i poradnictwa prawnego na rzecz konsumentów. Stworzenie możliwości przystąpienia do właściwych organizacji obywatelskich szczebla unijnego korzystających z subwencji europejskich pozwoliłoby znacznie powiększyć bazę tych organizacji, a także zwiększyć zaufanie konsumentów, którzy w nich działają. Przedsiębiorstwa częściej wykonywałyby decyzje podejmowane w ich sprawach, jeżeli mogłyby liczyć na rzeczywiste zastępowanie przed sądem na wczesnym etapie procedury umożliwiającej uprzedzenie wyników ewentualnego procesu sądowego.

Transpozycja

25. Podkreśla, jak ważne jest, by rozporządzenie dotyczące ochrony konsumentów stanowiło także o wspólnych projektach, wspólnych środkach wdrażania i wymianie urzędników. W tym względzie zauważa, że skoordynowane działania kilku państw członkowskich (współfinansowane przez program i odnośne państwa członkowskie), takie jak działania kontrolne, są skutecznym rozwiązaniem.

26. Niemniej uważa, że trzeba uściślić, że skargi transgraniczne będzie można skutecznie rozwiązać jedynie w drodze współpracy. Inicjatywy podjęte w zakresie rozpatrywania skarg, zwłaszcza utworzenie wspólnej bazy danych na szczeblu europejskim, są bardzo ważne. Jednakże, tak jak w przypadku innych wielkich systemów europejskich (RAPEX) należy zapewnić jej praktyczne zastosowanie, właśnie w celu jak najintensywniejszego jej wykorzystania w ramach współpracy między różnymi organami.

27. Sieć Europejskich Centrów Konsumentkich finansowaną przez Komisję i państwa członkowskie uważa za narzędzie konieczne i szczególnie użyteczne. Jest to sieć europejska, która dostarcza informacji i udziela wsparcia w zakresie praw konsumentów, do której mogą się zwracać konsumenci w przypadku problemów zaistniałych w ramach zakupu transgranicznego, które doprowadziły do zaskarżenia operatora działającego na rynku w innym państwie członkowskim.

28. Z ubolewaniem stwierdza, że w licznych przypadkach Europejskie Centra Konsumentckie wciąż nie są ściśle związane ze strukturami rozpatrywania skarg i rozwiązywania sporów z powodu braku kompetencji, jeśli chodzi o konkretne zadośćuczynienie. Ze względu na to, że brakuje instrumentów prawnych pozwalających kompetentnym organom na stosowanie skutecznych środków – co ponadto nie będzie zgodne z zasadami prawodawczymi Unii – trzeba będzie liczyć się ze zjawiskiem trwałego i nasilającego się niezadowolenia.

III. ZALECENIA POLITYCZNE

29. Podkreśla, że samorządy lokalne i regionalne powinny odgrywać centralną rolę w tej dziedzinie, gdyż mają one najbliższy kontakt z konsumentami. Ze względu na ograniczone możliwości oferowane przez obecny okrojony budżet, więcej uwagi należy poświęcić wsparciu współpracy regionalnej. W tych ramach Komisja Europejska powinna odgrywać bardziej aktywną rolę, by przyczynić się do ustanowienia sieci umożliwiającej organizacjom lokalnym na łatwiejszą wymianę doświadczeń.

30. Zwraca uwagę na konieczność ochrony interesów konsumentów na poziomie lokalnym, a jednocześnie na poziomie państw członkowskich. Aby zapewnić lepszy stosunek kosztów do skuteczności, trzeba zorganizować szkolenia w zakresie ochrony konsumentów na szczeblu samorządów terytorialnych. Wskazane jest niemniej, by skargi konsumentów były rozpatrywane na podstawie podejścia stopniowego. W okresie kryzysu gospodarczego stopień aktywności konsumentów nabiera jeszcze większego znaczenia.

31. Za konieczne uznaje włączenie organów regionalnych do sieci organizacji europejskich, by mogły one korzystać z finansowania przez Komisję. Pozwoliłoby to na zapewnienie konsumentom możliwości przedłożenia ich problemów do rozpatrzenia najbliższemu geograficznie organowi. Planowanie działań za pośrednictwem organizacji lokalnych mogłoby okazać się dużo bardziej skuteczne.

32. Sądzi, że możliwe będzie zwiększenie kompetencji regionów w zakresie ochrony konsumentów dzięki udzieleniu wsparcia regionalnym ośrodkom uniwersyteckim prowadzącym badania w tej dziedzinie. Ośrodki te byłyby zdolne utworzyć bazę wiedzy koniecznej dla samorządów terytorialnych do skutecznego wdrożenia regionalnej polityki ochrony konsumentów.

IV. ZALECANE POPRAWKI

Poprawka 1

Art. 5 ust. 1 lit. a)

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
są organizacjami pozarządowymi, nienastawionymi na zysk, niezależnymi od interesów branżowych, komercyjnych, biznesowych lub innych interesów kolidujących z programem, a ich główne cele i działania obejmują promocję i ochronę zdrowia, bezpieczeństwa oraz interesów ekonomicznych i prawnych konsumentów w Unii;	są organizacjami pozarządowymi, nienastawionymi na zysk, niezależnymi od interesów branżowych, komercyjnych, biznesowych lub innych interesów kolidujących z programem, a ich główne cele i działania obejmują promocję i ochronę zdrowia, bezpieczeństwa oraz interesów ekonomicznych, <u>społecznych</u> i prawnych konsumentów w Unii;

Poprawka 2

Art. 5 ust. 2 lit. a)

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
są organizacjami pozarządowymi, nienastawionymi na zysk, niezależnymi od interesów biznesowych lub innych interesów kolidujących z programem, a ich główne cele i działania obejmują promocję i ochronę zdrowia, bezpieczeństwa oraz interesów ekonomicznych i prawnych konsumentów;	są organizacjami pozarządowymi, nienastawionymi na zysk, niezależnymi od interesów biznesowych lub innych interesów kolidujących z programem, a ich główne cele i działania obejmują promocję i ochronę zdrowia, bezpieczeństwa oraz interesów ekonomicznych, <u>społecznych</u> i prawnych konsumentów;

Poprawka 3

Art. 5 ust. 2 lit. b)

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
zapewniają formalną strukturę umożliwiającą przedstawicielom konsumentów z UE i państw trzecich udział w dyskusjach politycznych i kształtowaniu polityki, organizują spotkania z urzędnikami i organami regulacyjnymi w celu promowania i obrony interesów konsumentów w organach publicznych, określają powszechne kwestie i wyzwania dotyczące konsumentów, promują punkt widzenia konsumentów w kontekście stosunków dwustronnych między Unią i państwami trzecimi, przyczyniają się do wymiany i rozpowszechniania fachowej wiedzy i faktów dotyczących kwestii konsumenckich w UE i państwach trzecich oraz przedstawiają zalecenia dotyczące polityki.	zapewniają formalną strukturę umożliwiającą przedstawicielom konsumentów z UE i państw trzecich udział w dyskusjach politycznych i kształtowaniu polityki, organizują spotkania z urzędnikami i organami regulacyjnymi w celu promowania i obrony interesów konsumentów w organach publicznych i <u>organach władz lokalnych i regionalnych</u> , określają powszechne kwestie i wyzwania dotyczące konsumentów, promują punkt widzenia konsumentów w kontekście stosunków dwustronnych między Unią i państwami trzecimi, przyczyniają się do wymiany i rozpowszechniania fachowej wiedzy i faktów dotyczących kwestii konsumenckich w UE i państwach trzecich oraz przedstawiają zalecenia dotyczące polityki.

Uzasadnienie

Zakres działań kwalifikujących się beneficjentów należy poszerzyć także o działania władz lokalnych i regionalnych, by można było na ich poziomie organizować spotkania z urzędnikami zajmującymi się kwestiami ochrony praw konsumentów.

Poprawka 4

Art. 5 ust. 7

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
Dotacje na działania mogą być przyznawane podmiotom publicznym lub organizacjom nienastawionym na zysk wybranym w trybie przejrzystej procedury i wyznaczonym przez państwo członkowskie lub państwo trzecie, o którym mowa w art. 7 niniejszego rozporządzenia. Wyznaczony podmiot wchodzi w skład unijnej sieci zapewniającej konsumentom informacje i pomoc w dochodzeniu ich praw i uzyskiwaniu dostępu do odpowiednich instrumentów rozwiązywania sporów (Sieć Europejskich Centrów Konsumenckich).	Dotacje na działania mogą być przyznawane podmiotom publicznym, <u>lokalnym albo regionalnym</u> lub organizacjom nienastawionym na zysk wybranym w trybie przejrzystej procedury i wyznaczonym przez państwo członkowskie lub państwo trzecie, o którym mowa w art. 7 niniejszego rozporządzenia. Wyznaczony podmiot wchodzi w skład unijnej sieci zapewniającej konsumentom informacje i pomoc w dochodzeniu ich praw i uzyskiwaniu dostępu do odpowiednich instrumentów rozwiązywania sporów (Sieć Europejskich Centrów Konsumenckich).

Uzasadnienie

Wśród kwalifikujących się beneficjentów muszą figurować organy władz lokalnych i regionalnych.

Bruksela, 4 maja 2012 r.

Przewodnicząca
Komitetu Regionów
Mercedes BRESSO
